

Махмуд Тајмур

ЗАВЈЕШТАНИ ПОЉУБАЦ

Она је његова рођака¹. Обоје су у цвијету младости, најљепшем добу, али је она старија од њега за коју годину. Спојени истим поријеклом били су нераздвојни од раног дјетињства. Највеселији тренуци којих би се домогао, ишчекивани са увијек новом жељом, били су они проведени с њом. За њих се припремао као за празник.

Некад су разговарали, некад седјели уз радио препуштајући се мелодијама, некад се смјењивали за клавиром такмичећи се у свирању и пјевању. често ју је кришом гледао и уживао опијен њеним дражима. А она, кад би то примијетила, осмјехнула би се журећи да га увуче у разговор о нечему што га занима.

Знала је за страст и љубав које се таје у његовим грудима, али никада није дијелила његова осјећања, не знајући разлога томе. Осјећала је само пријатељство према другу и љубав према рођаку. Када би остајала сама, обузимало ју је сажаљење које би често прерастало у љутњу старије сестре према млађем брату који је мучи тврдоглавошћу и гњаважом. Кад год би се тога сјетила, пред њом се појављивала једна друга слика, слика младог доктора који се бринуо о њој у болници, оперисао јој слијепо тријево прије неколико мјесеци. Висок, врелог погледа, прави мушкарац. Шта је у поређењу с њим овај неискусни дјечак којег је љубав претворила у свијећу која се топи? Његова покорност је очигледна, нема сопствену вољу, савија се на сваки миг. Док... доктор је сав важан, плијени страхопоштовањем тако да дјевојка осјећа како нестаје у његовој сјенци и изгара за њим. Није никакво

¹ Ibnatu ‘amihī — дословно, сестра од стрица, врло често се употребљава као еуфемизам за супругу, проистекао из обичаја Арапа да се жене рођакама.

чудо што је он тај коме су упућена њена снажна, скривена осјећања. Није морала много да се труди око њега јер је примјећивала како њежно разговара с њом, како лијепо брине о њој и опходи са више њежности и присности него што је то уобичајено.

Љекар је и даље с времена на вријеме долазио у дјевојчин дом да надгледа њен опоравак. Њој је годило да он дуже остаје, па је радила све што је у њеној моћи да то постигне. Није јој промакло његово задовољство због ових посјета и времена проведеног с њом чак и кад би се оно одужило јер му се свиђало да разговарају опуштено у тишини. Дешавало се да им се погледи сретну, руке додирну. У тим тренуцима вријеме је престајало да тече. А онда би се, обузети узнемиреностију неког ко је ухваћен на дјелу, тргли.

Једнога дана дође јој рођак, по обичају. Вео немира и тајанствености обавијао је овај њихов сусрет. У обома тајна што притиска дунгу... обоје вребају прилику која би им омогућила да осјете олакшање. Измијешан и неповезан разговор, с непријатним паузама ћутања. Посегнуше за неким илустрованим часописом, почеше га заједнички прелиставати, нервозно. Неочекивано, руке им се зауставише на фотографији која их је очарала, нетремице и с пажњом су је посматрали. Остадоше тако неко вријеме не скрећући погледе с ње и не успевајући да утоле своју жеђ. Слика је приказивала један од оних раскошних филмских пољубаца.

Дјевојка полако подиже свој поглед, у мислима видје себе у рукама свог младог доктора. Били су спојени у узбудљивом сочном пољупцу. Младић, њен рођак је дугим погледом посматрао дјевојчино лице, онда жељно погледа у њене усне док му је у грудима пламтјела неукротива жеља... жеља да се једном напије с тог медног извора... Из дјевојчаних груди се оте узнемирен уздах. Тада је младић прену питањем:

— Шта ти је?

Дјевојка му одговори замишљено гледајући у небо:

— Осјећам жељу за коју сам спремна све да жртвујем.

— Да ли смијем да те питам која је?

Са сажалењем га је потапшала по рамену и рекла:

— Још увијек си радознао!

— Љути ли те моје питање?

Подругљиво се насмијала одговоривши му:

— Доста је да ти кажем да ми је то највећа жеља у животу!

Одмах затим лице јој прекри блистава ведрина, а његовим цртама запливаше сањарије. Затим устаде као да се спрема да дочека своју скупоцјену жељу, тај пожељни пољубац. Младић видје себе како јој се приближава и шапуће:

— Препоставимо да је твоја жеља близу остварењу... Да ли могу да затражим од тебе нешто за чим већ дуго жуди моја душа, а у вези је с мојом великом жељом?

Окрнута према њему гледала га је тренутак продорним погледом, а онда упитала:

— Шта би то пожелио од мене?

— Нешто што би ми ти лако испунила, а за мене је то без премца.

— Каква је то жеља?

— Прво обећај, па ћу ти открити!

Усиљено се насмијала узмакнувши од њега лаким корацима и убрзо затим рекла:

— Какво си ти дијете!

Приближио јој се узрујано говорећи:

— Обећаваош ли?

Кокетно му је окренула леђа, а одмах затим поново се окренула лицем према њему с осмјехом на уснама:

— Добро, мали мој пријатељу... Добићеш од мене шта желиш ако се оствари моја жеља... Откриј, шта то хоћеш? — рече и упути му дуг испитивачки поглед.

Тад се његово лице одједанпут зарумеђе, дах се убрза, удови задрхташе и он промуца ове ријечи:

— Да ми дарујеш један пољубац с тих слатких усана.

Наставила је да га посматра у тишини с ведрим осмјехом који је свјетлуцао на уснама, а онда је рекла:

— Пољубац?

Он јој је пришао укочено гледајући у њу, очију пуних снова и неразговјетно рекао:

— Да, пољубац... један врели пољубац да угаси жеђ.

Одјекнуо је њен гласан, звонки смијех, затим је упитала:

— Да ли озбиљно говориш?

Одговорио јој је дрхтавим гласом, замагљеног погледа:

— Потпуно сам озбиљан у овом што говорим!

Вртјела се на пети док је одговарала:

— Заиста си доказао да си још увијек дијете!

Подругљиво се насмјала, а онда је стала испред огледала посматрајући у њему свој одраз, горда због љепоте коју види. Убрзо затим, угнула је у мисли... Заиста је право дијете... Али зашто га сматра дјететом?... Зар због тога што је тражио пољубац? А она? Зар она не жели исто од свог младог доктора? Лицем јој пређе дрхтај... Пољубац за пољубац. Неће добити овај младић оно за чим му срце жуди прије него она добије оно што жели... Неће дати прије него узме... Јадан он... Не, већ јадна она.

Дани су пролазили...

А онда, младић се упутио у дом своје рођаке, као што је то чинио и прије, попео се степеницама срца пијаног од ишчекивања предстојећег сусрета. Слуга му је саопштио да је млади доктор код дјевојке у соби. Остао је у салону ишчекујући његов одлазак. У душу му се увуче немир који није могао да објасни. Поче прелазити салоном грчевитим корацима. Ноге га однесоше до врата њене собе, нехотице. Да, на вратима постоји кључаоница и могао би да се сагне да види оног ко је у соби а да њега нико не види. Одмах је пребацио себи због овога. Како би могао да гледа и шпијунира кад нема никаквог права на то?

Узмакао је од врата вукући корак, а онда вид је како га ноге носе брзо назад ка њима и ево га — стоји и прислушкује... До ушију су му допирали звуци њежног шапутања, а оно је у њему пробудило радозналост... Усредредио је своју пажњу још више, затим вид је себе како кришом гледа у собу док му је срце убрзано куцало. Тешко њему... Они се грле, изгубљени у врелом, ватреном пољупцу испуштајући само узбуђене уздахе... Боже, какав жесток пољубац, као да траје читаву вјечност. Осјети малаксалост, потражи најближе мјесто да сједне и сруши се не знајући колико је дуго остао тако. Осјећао се као да га је прогутао бунар без ваздуха и дна.

Најзад младић примијети доктора — цијела соба је била испуњена њим, с дјевојком под руком. Обоје су прошли поред њега, не примијетив-

ши га. Дјевојка је отишла да испрати свог младог доктора и док се враћала поглед јој паде на младића, а он помисли да побегне из куће како би се спасио ове непријатне ситуације. Дјевојка му довикну поздрав, образа усплам-тјелих од усхићења и радости и очију које су блистале пијане од узбуђења. Стаде испред њега плакући:

— Радуј се, друже мој... Остварила ми се жеља... Дошло је вријеме да наплатиш своју!

На младићевим уснама се појавио кисео осмјех, у којем се скупило гађење и одвратност. Промрмљао је:

— Честитам!

Узе га миловати по руци, тек пренута из свог сна. Рече му:

— Одржаћу обећање.

Затим, продужи:

— Како сам срећна... Ишти шта хоћеш... Поклонићу ти све што могу... Ја ћу...

Прекинуо је истргнувши своју руку из њене, говорећи као у хронцу:

— Можеш да поклањаш шта год хоћеш, али ја не могу да прихватим ништа од тебе.

Узмакао је неколико корака стријељајући је погледима пуним мржње и бијеса. Одјурио је из куће узвикнувши:

— Збогом... збогом заувјек...

МАХМУД ТАЈМУР (1894—1973), утемељивач арапске кратке приче. Превођен је код нас и у свијету. Прича коју објављујемо је из збирке *Срећна Нова година и друге приче* (1962).

Превела са арапског ТАМАРА РАКИЋ